

ת"פ 23015/03/15 - מדינת ישראל נגד ירון טופולנסקי

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 23015-03-15 מדינת ישראל נ' טופולנסקי
בפני כבוד השופט אילן סלע

בעניין: מדינת ישראל
באמצעות שלוחת תביעות ש"י
נ ג ד
ירון טופולנסקי
המאשימה
הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד יעקב לן

ב"כ הנאשם עו"ד מוטי איווס

הנאשם

הכרעת דין

כתב האישום ותשובת הנאשם

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של גידול יצור והכנת סמים מסוכנים, עבירה לפי סעיף 6 לפקודת הסמים המסוכנים (נוסח חדש), התשל"ג-1973 (להלן: "הפקודה"); עבירה של החזקת כלים להכנת סם שלא לצריכה עצמית, עבירה לפי סעיף 10 רישא לפקודה; ועבירה של החזקה ושימוש בסמים שלא לצריכה עצמית, עבירה לפי סעיף 7(א) ו-7(ג) רישא לפקודה.

2. לפי המתואר בכתב האישום, ביום 20.03.14 בחיפוש בקרוואן בו מתגורר הנאשם בדרום היישוב קידר הציג הנאשם לשוטרים שתיל של קנבוס שהכיל 0.63 גרם קנבוס ושני שתילי קנבוס שהכילו 549.44 גרם קנבוס. כמו כן נמצאו תרמוסטט בצבע לבן, מספר מאווררים, שקע חשמל וחיבורי חשמל, מד חום דיגיטלי וניירות כסף עבים. בנוסף נמצאה קופסה בה עלים יבשים שהכילה 30.64 גרם קנבוס.

3. בתשובה לאישום טען ב"כ הנאשם כי נפלו פגמים מהותיים בהליך החיפוש שיש בהם כדי לפסול את הראיות שנתפסו בו. ראשית, צו החיפוש שניתן על ידי בית המשפט התייחס לבית הוריו, אולם בפועל החיפוש נעשה בביתו שבכתובת אחרת. חיפוש זה נעשה בהסכמתו אך מבלי שהוצגו בפניו זכויותיו לסרב לחיפוש ומשמעות הסירוב. שנית, החיפוש נערך שלא בפני שני עדים ללא הסכמת הנאשם.

4. בשלב מאוחר יותר הוסיף הנאשם שתי טענות נוספות לאחר שהובררו הנסיבות שהובילו להוצאת צו החיפוש. בעניין זה יצוין כי לאחר תפיסת מעבדת סמים אצל אדם מסוים הוא מסר למשטרה כי רכש את החומרים בחנות "הידרושופ" (HyDRoSHOP) בשכונת בית-הכרם המספקת ציוד לגידול צמחיה ביתית (להלן: "החנות"). נוכח מידע זה הציבה המשטרה תצפית על החנות ומדו"ח התצפית עלה כי נצפו מספר אנשים נוספים שרכשו דברים באותה חנות (להלן: "דו"ח התצפית"). בהמשך, ממסמך מיום 7.12.16 שהוגש על ידי השוטר חנוך גסנר שהיה חלק ממערך התצפיות עלה כי נבדקו חמישה אנשים שזוהו באותה תצפית על סמך מספרי הרישוי של כלי הרכב עמם הגיעו לחנות. ביחס לשלושה מהם הוצאו צווי חיפוש ובוצע חיפוש שלא העלה דבר. ביחס לנאשם בוצע חיפוש ונמצאו הסמים ושאר החומרים המפלילים. ביחס לאדם החמישי שנצפה לא הוגשה בקשה לצו חיפוש נוכח המרחק הגיאוגרפי בין כתובתו ליחידה החוקרת. שתי טענות היו בפי הנאשם נוכח עובדות אלו. האחת, שלא היה מקום ליתן את צו החיפוש בהתבסס על דו"ח התצפית בלבד. השנייה, קיומה של אכיפה בדרגות נגד הנאשם בכך שלא נערך חיפוש בביתו של האדם החמישי שזוהה קונה בחנות באותו יום בו נצפה גם הנאשם קונה באותה חנות.

המסכת העובדתית והסכמות הצדדים

5. בדיון מיום 15.12.16 הסכימו ב"כ הצדדים על העובדות הללו: בוצע חיפוש על בסיס צו שיפוטי בכתובת הוריו של הנאשם בשוב קיזר. במעמד החיפוש התברר שהנאשם מתגורר בקרוואן במרחק של כ-2 ק"מ מבית ההורים. השוטרים הגיעו אל הקרוואן של הנאשם ושאלו אותו להסכמתו לביצוע חיפוש בקרוואן אך לא ציינו בפניו את זכותו לסרב לחיפוש ואת ההשלכות הנובעות מכך. עובר לחיפוש הוא נשאל אם יש משהו חשוד בביתו והשיב בחיוב. הוא גם נתן את הסכמתו לחיפוש. החיפוש תועד וצולם, ובסופו נתפסו סמים כפי שפורט בחוות דעת מומחה שהוגשה לבית המשפט.

בדו"ח החיפוש לא מופיע כי החיפוש נעשה בנוכחות עדים, אך ליד הרובריקה של ביצוע חיפוש ללא עדים "עקב נסיבות המקרה ודחיפותו" נרשם כי "מחזיק המקום הסכים לחיפוש ללא צו ונכח במקום לבד". אין מחלוקת כי אין חתימה של הנאשם על הדו"ח בשום מקום וצוין בסופו כי הוא מסרב לחתום.

6. כן הוסכם, שהסם והציוד המצוינים בכתב האישום אכן נתפסו בבית הנאשם, וכי הנאשם רכש את הציוד לגידול הסמים והכנתם בחנות תמורת סך של 800 שקלים ואת זרעי הסמים הוא רכש ממקור שאינו ידוע למאשימה. לא הייתה הסכמה בשאלה האם הנאשם רכש את הזרעים לצרכי גידול או שמצא אותם שעה שרכש סם לצריכה עצמית.

7. לפי ההסכמה הדיונית, נחקר רק השוטר גסנר שהגיש את הבקשה לצו החיפוש וכאמור חתם על המסמך מיום 7.12.16 והצדדים סיכמו את טיעוניהם.

8. השוטר גסנר ציין כי הבקשה למתן צו חיפוש נתמכה בדו"ח התצפית בלבד. באשר לתצפית עצמה ציין כי לא היה מדובר בתצפית במשך יום אחד אלא בתצפיות שבוצעו תקופה ארוכה. ככלל, הוגשו בקשות לצווי חיפוש כנגד כלל האנשים שנצפו רוכשים בחנות וזוהו, אם באמצעות מספר הרישוי של הרכב בו הגיעו לחנות ואם בבדיקת זהותם במרחק מה מהחנות. יוצא מכלל זה הוא אותו תושב בני ברק לגביו לא הוצא כתב אישום נוכח מגוריו הרחוקים מירושלים. ביום בו נערך דו"ח התצפית במסגרתו נצפה הנאשם, היו רק שני שוטרים בתצפית ועל כן לא ניתן היה לבדוק את זהות האנשים שהגיעו רגלית ונבדקה רק זהות האנשים שהגיעו בכלי רכב.

דין והכרעה

9. למעשה אפוא, בפי ב"כ הנאשם 4 טענות:

א. הצו הוצא מבלי שהייתה הצדקה משפטית לכך בשים לב לחומר שהוצג בפני בית

המשפט.

ב. החיפוש נעשה בכתובת שונה מזו לגביה ניתן הצו, ועל אף שהנאשם נתן את הסכמתו, לא הייתה זו הסכמה מדעת מאחר ולא הוצגה בפניו הזכות לסרב לחיפוש והשלכות הסיור.

ג. החיפוש נעשה ללא עדים מבלי שהנאשם נתן הסכמתו לכך.

ד. נעשתה אכיפה בררנית מאחר ולא נעשה חיפוש בביתם של כל אלו שנצפו רוכשים בחנות.

10. כבר בראשית הדברים יצוין כי יש לדחות את טענתו הראשונה של ב"כ הנאשם. סעיף 23 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], התשכ"ט-1969 (להלן: "הפקודה") קובע כי שופט רשאי ליתן צו מעצר לערוך חיפוש בבית או במקום אם יש לשופט יסוד להניח שנשמר בו או מוחסן בו חפץ שנעברה לגביו עבירה. מדובר בשיקול דעת של השופט הדן בבקשה ופשיטא כי לא ניתן לקבל את הטענה כי גם מקום בו נפלה טעות בשיקול הדעת, הצו בטל (void) והחפצים שנתפסו על פיו פסולים כראייה. פשיטא גם כי מותב זה אינו יושב כערכאת ערעור על החלטת המותב שנתן את צו החיפוש ואינו מעביר תחת ביקורתו את שיקול דעת המותב שנתן את הצו.

11. מכאן לטענות ב"כ הנאשם אודות הפגמים שנפלו בחיפוש נוכח ביצוע החיפוש בכתובת אחרת מזו שנרשמה בצו ובהעדר הסכמה מדעת של הנאשם לחיפוש ונוכח ביצוע החיפוש שלא בפני עדים. כלל הפסילה שנקבע בפסיקת בתי המשפט בעיקר החל מע"פ 5121/98 **יששכרוב נ' התובע הצבאי**, פ"ד סא(1) 461 (2006) איננו אוטומטי. אכן, ייתכנו מקרים בהם יפסול בית המשפט ראיות בשל כך שהם הושגו תוך ביצוע פעולות חקירה שנעשו שלא כדין והחותרות תחת יסודות ההליך הפלילי. ואולם, לא בכל מקרה תיפסל הראייה שנפלה פגם בהשגתה, אלא אך במקרים חריגים בהם ימצא בית המשפט כי נחצו קווים אדומים והפעולות שנעשו מהוות פגיעה של ממש בזכויות אדם (ראו: ע"פ 1301/06 **אלזם נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 22.06.09)).

12. ההכרעה אם ראייה תיפסל אם לאו בשל פגמים שנפלו בהשגתה, תעשה לאחר איזון בין האינטרסים השונים,

ביניהם זכות הנאשם להליך הוגן, האינטרס הציבורי במיגור הפשיעה, הצורך להגן על שלום הציבור בכלל זה שלום החשודים, ההגנה על זכויות נפגעי העבירה, והאינטרס הציבורי שגורמי האכיפה ינהגו במקצועיות (ראו: רע"פ 10141/09 בן חיים נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 6.03.12)). לשם כך יש לתת את הדעת, בין היתר, על אופייה וחומרתה של אי החוקיות שהייתה כרוכה בהשגת הראיה, מידת ההשפעה של אמצעי החקירה הפסול על הראיה שהושגה, והשוואת הנזק החברתי אל מול התועלת החברתית הכרוכים בפסילת הראיה (ראו, למשל: ע"פ 3239/14 חמאסה נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 8.11.16)).

13. בחינת אופייה וחומרתה של אי החוקיות במקרה זה מלמדת כי אין מדובר בחומרה בעוצמה רבה. המשטרה פעלה לקבל צו לחיפוש בכתובתו של הנאשם. רק כאשר הגיעו לכתובת שהייתה ידועה להם ככתובתו הם נוכחו לדעת כי מדובר בכתובת הוריו אך הנאשם אינו מתגורר בה כי אם בקרוואן סמוך, במרחק של כ-2 ק"מ אך בתחומי אותו יישוב (בין אם מדובר באותו יישוב ממש או ביישוב סמוך שניתן לראותו כחלק מהיישוב בו מצוי הבית לגביו ניתן החיפוש). השוטרים לא ביצעו את החיפוש על סמך צו זה בקרוואן אלא ביקשו את הסכמתו של הנאשם לחיפוש. אכן, הם לא ציינו בפניו את זכויותיו באשר לסירוב לחיפוש, אך בנסיבות העניין, נהיר כי לו היו מודעים לכתובתו הצו היה ניתן מלכתחילה לכתובת זו, הרי שלא נפל פגם חמור בהתנהלות השוטרים. פגיעה בלתי מוצדקת נגרמה להורי הנאשם ולא לנאשם עצמו. תמים דעים אני עם ב"כ המאשימה כי גם אם מלכתחילה לא הייתה דחיפות בביצוע החיפוש וניתן היה להמתין עם בקשתו כמו גם עם ביצועו, הרי שלאחר שנחשף דבר החיפוש בפני הוריו של הנאשם, לו היו השוטרים חוזרים לבית המשפט ומבקשים צו חיפוש לכתובת הנכונה, היה הדבר נודע לנאשם ויכול היה הוא לשבש ולסכל את החיפוש.

14. מטעם זה גם אני סבור כי נפל פגם חמור בביצוע החיפוש שלא בפני עדים, וודאי נוכח העובדה שניתנה הסכמתו לחיפוש גם אם לא הוצגו בפניו זכויותיו באשר לחיפוש. אכן, לא יכולה להיות מחלוקת באשר לחשיבות של ביצוע צו חיפוש בנוכחות עדים. די להזכיר לעניין זה את דבריו של ד"ר ח' משגב ("הזכות להיכנס לבית כדי לערוך בו חיפוש - זכויות המתגורר בבית מול חובתה של הרשות להילחם לביעור הפשע" **משפט פלילי, קרימינולוגיה ומשטרה** א (תשמ"ו) 219, 252): "לקיום הוראה זו יש חשיבות רבה. לא פעם צצה ועולה הטענה, בין שאר טענות, שחפץ מסויים לא היה בדירה עובר לחיפוש וכי הוא הוטמן שם בידי השוטרים, כדי להפליל את המחזיק בדירה. טענה כזו, משהועלתה, קשה, לעתים, לשוטרים להפריך אלא בכוח דיברתם בלבד; אבל משנוכחים אחרים בדירה, לבד מהשוטרים והמחזיק בדירה, הדברים פשוטים יותר. העדים, ובלבד שיאפשרו להם נוכחות בכל שלב של החיפוש, עשויים להוות מעין נציגי ציבור בזעיר אנפין; שליחיו של ציבור האזרחים, שמעונין מאד בכך, שכאשר מופרת זכות כה יסודית של האזרח, הדברים ייעשו בסדר וכשורה, בדיוק לפי האמור בצו החיפוש" (וראו גם: ב"ש (מחוזי-י) 1153/02 **מדינת ישראל נ' אברג'יל** (פורסם בנבו, 9.06.02)).

15. במקרה זה, הנאשם לא הסכים לחיפוש ללא עדים, שכן לא חתם במקום המיועד לכך ואף סרב לחתום על דו"ח החיפוש כולו, ואולם השוטרים ציינו כי החיפוש נעשה שלא בפני עדים נוכח "נסיבות המקרה ודחיפותו" כשהם מנמקים זאת בכך ש"מחזיק המקום הסכים לחיפוש ללא צו ונכח במקום לבד". סעיף 26 לפקודה מונה שלושה מצבים שבהם מותר לערוך את החיפוש ללא נוכחות שני העדים. שניים מהם, שאינם מתקיימים במקרה זה: כאשר תופס הבית או המקום שבו נערך החיפוש ביקש לערכו שלא בפני עדים או כאשר שופט הירשה לערכו שלא בפני אדם. השלישי, לו כיוונו השוטרים במקרה זה, הוא כאשר לא ניתן, בנסיבות העניין ובגלל דחיפותו לערכו בפני עדים. במקרה זה, על פניו עולה כי ההנמקה של השוטרים לביצוע הצו שלא בפני עדים אינה יכולה לעמוד. כאמור, הם ציינו כי "מחזיק המקום

הסכים לחיפוש ללא צו", ואולם חובת נוכחות שני עדים קיימת בין בחיפוש לפי צו ובין בחיפוש ללא צו וכאמור גם, הסכמתו לחיפוש ללא צו לא הייתה הסכמה מדעת אחר שלא פורטו בפניו זכויותיו. גם ההנמקה שהנאשם "נכח במקום לבד" אין בה די, שכן די נהיר שהיה על השוטרים להשתדל יותר כדי לאתר עדים לחיפוש, ולהמתין להגעתם, מה גם שכאמור, הורי הנאשם אשר בביתם ערכו השוטרים חיפוש קודם לכן גרו בקרבת מקום ויכולים היו להגיע. עם זאת, איני סבור כי יש באי איתור עדים כדי להעמיד את הפגם שבחיפוש בחומרה גבוהה ולראות בכך הפרה בוטה המצדיקה פסילת הראיה בשל האינטרס הציבורי הנועד לכון את התנהגות גורמי האכיפה.

16. גם על חשיבות חובת אזהרתו של נאשם בטרם תשאולו, חובה שהופרה במקרה זה, אין צורך להכביר מילים. בית המשפט ציין לא פעם אי שביעות הרצון מביצוע שיחות עם חשודים מבלי שקדמה להן אזהרה בדבר זכויותיו (ראו למשל: ע"פ 10049/08 **אבו עזא נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 23.08.12)). ברם, לצד פגם זה המצטרף לפגם שבחיפוש עצמו, יש לזכור כי במקרה זה מדובר בראיות חפציות שנתפסו, ולגביהן אין משמעות כה רבה לאמירותיו של הנאשם, ומה גם שבשלב מאוחר יותר נמסרה על ידי הנאשם גרסה מפורטת יותר לאחר שהועמד על מלוא זכויותיו, ואין אפוא, צורך להיזקק לדברים שנאמרו על ידו בתשאולו בביתו.

17. בהקשר זה יש להדגיש כי נוכח העובדה כי מדובר בראיות חפציות שמטבעם של דברים אופן ביצוע החיפוש לא היה בו כדי להשפיע על טיבן של הראיות, הרי שיש משמעות פחותה לעובדת אי החוקיות שבחיפוש. כבר בעניין **יששכרוב** ציין בית המשפט כי "ראיות חפציות כגון: נשק, סם או רכוש גנוב הן בעלות קיום עצמאי ונפרד מאי החוקיות שהייתה כרוכה בהשגתן ובדרך כלל לא יאה באי החוקיות האמורה כדי לפגום באמינותן של ראיות אלה. לפיכך משקלם של השיקולים המצדדים בקבלתן של ראיות חפציות הוא בדרך כלל רב". הפגם שנפל בהליך החקירה אינו חזות הכול ויש לבחון את השפעת הפגם על מהימנות הראייה באספקלריה של חקר האמת (ע"פ 5417/07 **בונר נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 30.05.13)).

18. לצד זאת יש להביא בחשבון את הפגיעה באינטרס הציבורי של העמדה לדין את מי שמסכנים את שלומם. במקרה זה יש לזכור כי אין מדובר בעבירה קלה כי אם בעבירות של גידול יצור והכנת סמים מסוכנים, והחזקת כלים להכנת סם שלא לצריכה עצמית, שיש בחומרתן כדי להביא להכשרת הראיה, וודאי בנסיבות בהן הפגיעה בזכויות הנאשם אינה במידה רבה, כאמור, ולא נעשתה תוך זלזול של השוטרים בהוראות הדין כי אם בטעות שנגרמה בנסיבות שנוצרו.

19. ובאשר לטענת האכיפה הבררנית. בעניין זה טען ב"כ הנאשם כי העובדה שנעשה חיפוש רק אצל אלו שהגיעו לחנות ברכב ולא לאלו שהגיעו רגלית מהווה אכיפה בררנית וכן כי העובדה שמתוך 5 האנשים שהגיעו בכלי רכב ביום בו הגיע הנאשם נערך חיפוש רק אצל 4 מתוכם אך לא אצל החמישי בשל ריחוק מקום מגוריו מהווה אכיפה בררנית המצדיקה את ביטול כתב האישום בשל הגנה מן הצדק.

20. טענה לאכיפה בררנית היא אחת מענפיה של הטענה להגנה מן הצדק, הקבועה כיום במסגרת סעיף 149(10) לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב-1982. סעיף זה קובע כי לנאשם תעמוד הגנה מקום בו "הגשת כתב האישום או ניהול ההליך הפלילי עומדים בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית". בפסק הדין בעניין **בורוביץ' (ע"פ 4855/02 מדינת ישראל נ' בורוביץ')**, פ"ד נט(6) 776 (2005), שניתן עוד בטרם נחקק סעיף

149(10) האמור וההגנה מן הצדק הייתה יציר הפסיקה, נקבע כי מאחר ומדובר בתוצאה מרחיקת לכת, בית המשפט מחויב בהתייחסות זהירה במיוחד כאשר מועלית בפניו טענה מעין זו, וביטול הליך פלילי בשל הגנה מן הצדק יעשה רק במקרים חריגים ביותר, והשימוש בהגנה זו לביטול כתב האישום יעשה במשורה. לא כל מעשה נפסד שעשו רשויות החקירה או המאשימה יצדיק את המסקנה שדין האישום להתבטל מטעמי הגנה מן הצדק (ראו: ע"פ 6328/12 **מדינת ישראל נ' פרץ** (פורסם בנבו, 10.09.13); ע"פ 4988/08 **פרחי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 18.08.11)).

21. בעניין **בורוביץ'** גם נקבע כי על בית המשפט לבחון את קיומה של ההגנה בשלושה שלבים. האחד, זיהוי הפגמים שנפלו בהליך, ועמידה על עוצמתם במנותק משאלת אשמתו או חפותו של הנאשם. השני, מתן תשובה לשאלה אם קיום ההליך הפלילי חרף הפגמים, יפגע פגיעה קשה בתחושת הצדק וההגינות. השלישי, מתן תשובה לשאלה האם ניתן לרפא את הפגמים שנתגלו באמצעים מתונים ומידתיים ביותר מאשר ביטול כתב האישום. הלכות אלו חלות גם על ההגנה מן הצדק הקיימת כיום מכוח הדין (ע"פ 5124/08 **ג'אבר נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 4.07.11); ע"פ 5672/05 **טגר נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 21.10.07)).

22. בהתייחס לטענה לאכיפה בררנית נקבע זה מכבר כי נוכח המשאבים המוגבלים של הרשות, והעדר אפשרות מעשית לנהל חקירה בכל מקרה של חשד לביצועה של עבירה פלילית והגשת כתב אישום בכל מקרה בו נמצא כי קיים סיכוי סביר להרשעה, אזי לא כל אכיפה חלקית היא אכיפה בררנית פסולה (ע"פ 6328/12 בעניין **פרץ**). בית המשפט ציין לא פעם כי אכיפה בררנית פסולה היא אכיפה המבדילה בין בני-אדם דומים או בין מצבים דומים לשם השגת מטרה פסולה, או על יסוד שיקול זר או מתוך שרירות גרידא (בג"ץ 6396/96 **זקין נ' ראש עיריית באר שבע**, פ"ד נג(3) 298, 305 (1999)). אכיפה חלקית אינה כזו. יפים לעניין זה דברי בית המשפט בעניין **תורג'מן** (ע"פ 3520/91 **תורג'מן נ' מדינת ישראל**, פ"ד מז(1) 441 (1993)):

עירוב תחומין בין אוזלת ידה של הרשות המבצעת לעשות למען אכיפה מלאה וראויה של דבר המחוקק, לבין הדרישה שגם הרשות השופטת תגלה אוזלת יד במילוי חובתה השיפוטית לפי דברו של המחוקק, הוא עירוב מין בשאינו מינו. אילווציה האמורים של המשטרה צריך שיבואו על תיקונם, ועל הגורמים המוסמכים לתקן מציאות פגומה זו ללא דיחוי; אך אין במציאות פגומה זו כדי להצדיק הוספת פגם על-ידי הקלה בעונשו של עבריו, כשמידת הדין והצדק, תקנת היחיד והציבור, מחייבות להשית עליו את העונש שהוא ראוי לו.

23. ביחס למקרה זה, השוטר גסנר ציין בעדותו כי התצפיות נערכו במספר ימים לא מבוטל והוגשו בקשות לצווי חיפוש כנגד כלל האנשים שנצפו רוכשים בחנות וזוהו, אם באמצעות מספר הרישוי של הרכב עמו הגיעו לחנות ואם בבדיקת זהותם במרחק מה מהחנות, כך שלא הייתה אבחנה בין הרוכשים שהגיעו רגלית לאלו שהגיעו בכלי רכב. ביום בו נצפה הנאשם, נכחו בתצפית רק שני שוטרים נוכח מצוקת כוח אדם ועל כן לא היה ביכולתם להתרחק מהמקום על מנת לזהות את הרוכשים שהגיעו רגלית. די בכך כדי לדחות את טענת האפליה. בהתאם לפסיקה הנזכרת, נהיר גם כי אין בעובדה כי ביחס לאחד מחמשת האנשים שהגיעו בכלי רכב ביום בו הגיע הנאשם לא נערך חיפוש כדי להוות אכיפה בררנית. גם אם היה מקום להלין כנגד המשטרה שלא פעלה כנגד אותו אדם המתגורר רחוק, בעצמה או בפנייה לתחנה הקרובה למקום מגוריו, טענת ההגנה מן הצדק שאחד מענפיה היא טענת האכיפה הבררנית, אינה מכוונת לתיקון אזלת ידה של המשטרה לעשות למען אכיפה מלאה וראויה של החוק, כי אם למנוע פגיעה בנאשם אשר עניינו הובחן מעניינים של אחרים על יסוד שיקולים זרים או בשרירות לב, פגיעה שאינה קיימת במקרה זה.

סופו של יום אפוא, אין מקום לפסול את הראיות שנתפסו במסגרת החיפוש ואין מקום לטענת האכיפה הבררנית.

בשים לב לציווד ולסם שנתפס בקרוואן בו מתגורר הנאשם לגביו לא הייתה מחלוקת, אני מרשיע את הנאשם בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

ניתנה היום, כ"ב כסלו תשע"ז, 22 דצמבר 2016, במעמד המתייצבים.